

Środa, 29 kwietnia

Wprowadzenie do liturgii

„Najlepszymi interpretatorami Biblii są święci” - mówił niegdyś papież Benedykt XVI. Te słowa stają się szczególnie aktualne dzisiaj, w kolejnym dniu XII Tygodnia Biblijnego, kiedy obchodzimy święto św. Katarzyny ze Sieny, tercjarki dominikańskiej żyjącej w XIV w. Jej życie i działalność przypadły na czas tzw. „niewoli awiniońskiej papieży”, kiedy to kolejni następcy św. Piotra rezydowali nie w Rzymie, ale we francuskim Awinionie.

Katarzyna poprzez swoją modlitwę i pisma starała się nakłonić papieży do powrotu na rzymską stolicę. Jej odwaga płynęła z całkowitego posłuszeństwa Bogu, otwarcia się na Jego słowo i zgody na to, by to słowo ją przekształcało. Św. Katarzyna Sieneńska jest Doktorem Kościoła i Patronką Europy. Dziś

29 przypada także 75. rocznica wyzwolenia obozu koncentracyjnego w Dachau, gdzie za wiarę zginęło wielu polskich kapłanów. Dzisiejszy dzień obchodzony jest zatem jako Dzień Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego. Przykład niezłomnej postawy kapłanów trwających w wierności Bogu i Kościołowi w warunkach obozowego zniewolenia niech będzie dla nas świadectwem siły, jakiej Bóg udziela tym, którzy „słuchają słowa Bożego i wypełniają je” (Łk 8,21). Otwórzmy się zatem na przemawiające w tej liturgii słowo Boga i pozwólmy, by to słowo nas przemieniało.

Pierwsze czytanie

1 J 1, 5 - 2, 2

Krew Chrystusa oczyszcza nas z grzechu

Czytanie z Pierwszego listu świętego Jana Apostoła.

Najmilsi:

Nowina, którą usłyszeliśmy od Niego i którą wam głosimy, jest taka: Bóg jest światłością, a nie ma w N im żadnej ciemności. Jeżeli mówimy, że mamy z N im współuczestnictwo, a chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie postępujemy zgodnie z prawdą. Jeżeli zaś chodzimy w światłości, tak jak On sam trwa w światłości, wtedy mamy jedni z drugimi współuczestnictwo, a krew Jezusa, Syna Jego, oczyszcza nas z wszelkiego grzechu.

Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, to samych siebie oszukujemy i nie ma w nas prawdy. Jeżeli wyznajemy nasze grzechy, Bóg jako wierny i sprawiedliwy odpuści je nam i oczyści nas z wszelkiej nieprawości. Jeśli mówimy, że nie zgrzeszyliśmy, czynimy Go kłamcą i nie ma w nas Jego nauki.

Dzieci moje, piszę wam to dlatego, żebyście nie grzeszyli. Jeśliby nawet ktoś zgrzeszył, mamy Rzecznika wobec Ojca, Jezusa Chrystusa sprawiedliwego. On bowiem jest ofiarą przebłagalną za nasze grzechy i nie tylko za nasze, lecz również za grzechy całego świata.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny

Ps 103 (102), 1-2. 3-4. 8-9. 13-14. 17-18 (R.: por. 1a)

Refren: Chwal i błogosław, duszo moja, Pana.

1 Błogosław, duszo moja, Pana, *

i wszystko, co jest we mnie, święte imię Jego.

2 Błogosław, duszo moja, Pana, *

i nie zapominaj o wszystkich Jego dobrodziejstwach.

Refren

3 On odpuszcza wszystkie twoje winy *

30

i leczy wszystkie choroby,

4 On twoje życie ratuje od zguby, *

obdarza cię łaską i zmiłowaniem.

Refren

8 Miłosierny jest Pan i łaskawy, *
nieskory do gniewu i bardzo cierpliwy.

9 Nie zapamiętuje się w sporze, *
nie płonie gniewem na wieki.

Refren

13 Jak ojciec lituje się nad dziećmi, *
tak Pan się lituje nad tymi, którzy się Go boją.

14 Wierze On, z czegośmy powstał, *
pamięta, że jesteśmy prochem.

Refren

17 Łaska zaś Boga jest wieczna dla Jego wyznawców, *
a Jego sprawiedliwość nad ich potomstwem,

18 nad wszystkimi, którzy strzegą Jego przymierza *
i pamiętają, by spełniać Jego przykazania.

Refren

Śpiew przed ewangelią Por. Mt 11, 25

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Wysławiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi,
że tajemnice królestwa objawiłeś prostaczkom.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia

Mt 11, 25-30

Tajemnice królestwa objawione prostaczkom

Słowa Ewangelii według świętego Mateusza.

W owym czasie Jezus przemówił tymi słowami: « Wysławiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroprnymi, a objawiłeś je prostaczkom. Tak, Ojczy, gdyż takie było Twoje upodobanie. Wszystko przekazał Mi Ojciec mój. Nikt też nie zna Syna, tylko Ojciec, ani Ojca nikt nie zna, tylko Syn, i ten, komu Syn zechce objawić.

Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię.

Weźcie moje jarzmo na siebie i uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, a moje brzemie lekkie ».

Oto słowo Pańskie.

31

Homilia

Z pewnością każdy z nas słyszał w swoim życiu słowo: „tajemnica”. Słowo to budzi ciekawość, zainteresowanie, a przede wszystkim chęć poznania prawdy, kryjącej się za parawanem tajemnicy. Im większa tajemnica, tym większe pragnienie jej poznania. Nie każdą tajemnicę można jednak poznać. Przykładowo tajemnica spowiedzi, czy tajemnice państwowe nie mogą być ujawnione. Istnieją jednak tajemnice „zbawienne”, do których zgłębienia i poznania człowiek jest zaproszony przez samego Boga. Są to tajemnice wiary - tajemnice Królestwa Bożego. Przez ich poznanie Pan Bóg prowadzi człowieka do zbawienia.

W aklamacji przed Ewangelią usłyszeliśmy sparafrazowane słowa Pana Jezusa: „Wysławiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że tajemnice królestwa objawiłeś prostaczkom”. Dokładny cytat zawarty jest w dzisiejszej Ewangelii: „Wysławiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi

i roztropnymi, a objawiłeś je prostaczkom”. Kim są Ewangeliczni prostaczkowie? Jak dojść do owej zbawiennej „prostoty”, o której mowa w dzisiejszym słowie Pańskim?

Aby właściwie zrozumieć Jezusowe przesłanie warto zajrzeć do greckiego oryginału Mateuszowej Ewangelii. Na określenie prostaczka użyto tam greckiego słowa NEPIOS, które dosłownie oznacza „niemowlę”, „małoletniego”, lub po prostu: „dziecko”. Tajemnice Królestwa Pan Bóg zechciał zatem objawić dzieciom, czyli tym, którzy noszą w sobie świadomość dziecięctwa Bożego. Nie jest to łatwe w dzisiejszym świecie, tak bardzo akcentującym samodzielność, dorosłość, pełnię praw i przywilejów przeznaczonych dla „dorosłych”; dla tych, którzy dziećmi w świetle prawa już nie są. Współczesnemu światu, tak bardzo stawiającemu na „dorosłość” i samodzielność, pojęcie „dziecięctwa” jest coraz bardziej obce. Tymczasem Pan Bóg zechciał objawić się tym, którzy niezależnie od wieku, czują się Jego dziećmi.

Co jest cechą dziecka? Poczucie, że potrzebuje pomocy, że bez towarzyszącej i miłującej obecności drugiego, szczególnie rodzica, nie da sobie rady. Także ta świadomość jest dziś coraz rzadziej spotykana. Współczesny człowiek pragnie niezależności, i to już nie tylko finansowej, lecz także niezależności od drugiej osoby, a nawet od samego Boga. Czy takie pragnienie niezależności doprowadzi jednak człowieka do szczęścia? Wydaje się, że nie, albowiem człowiek najpełniej rozwija się będąc w relacji i komunii. Do pełnego rozwoju człowiek potrzebuje wspólnoty, poczucia przynależności i kontaktu z drugim, a nade wszystko z samym Bogiem. Ewangeliczni „prostaczkowie” to ci, którzy z dziecięcą ufnością powierzają się w ręce Boga Ojca, wiedząc, że od Niego mają wszystko. Dziecko nie pokłada nadziei w sobie,

32

gdyż ma świadomość swoich ograniczeń. Ono z radosną pogodą ducha oczekuje pomocy i wsparcia, gdyż wie, że nie wszystko jest w stanie zrobić samo. Taka świadomość przydałaby się także nam, współczesnym - pokorne przyznanie się, że nie wszystko możemy, że nie wszystko musimy, a prawdziwą wartość ma to, co oddane jest najpierw w ręce kochającego Boga Ojca. Jakie jest pierwsze zadanie „prostaczków”, czyli dzieci? Pan Jezus wzywa przede wszystkim do przyścia do siebie. Wyjście naprzeciw drugiej osoby, ofiarowanie jej swojego czasu, a nade wszystko siebie, wymaga zaufania, które najpiękniej okazują właśnie dzieci. Nie na darmo mówi się właśnie o „dziecięcej ufności”, którą należy pokładać w samym Bogu (por. Ps 131). Ilustracją tej postawy są słowa usłyszanego dziś Psalmu 103: „Jak ojciec lituje się nad dziećmi, tak Pan się lituje nad tymi, którzy się Go boją”. Bojaźń Boża to postawa pełna szacunku, pamięć o tym, że pierwsze i najważniejsze miejsce w życiu należy się Panu Bogu. „Przyjść do Chrystusa” oznacza zatem stanąć przed Nim w prawdzie, ukazać swoje serce i bez obaw prosić o pomoc, z nadzieją i ufnością, że On najlepiej wie, czego potrzebuję do zbawienia. Jakie jest drugie zadanie „prostaczków”, czyli dzieci? Zaraz po wezwaniu do przyścia do siebie Zbawiciel mówi o „wzięciu Jego jarzma” na siebie i uczenia się od Niego. Samo przyście do Pana Jezusa nie wystarczy, jeśli nie towarzyszy temu pragnienie naśladowania Go. Naturalną konsekwencją spotkania Mistrza winno być pójście Jego śladami, także na męczeństwo. Bł. ks. Jerzy Popiełuszko, kapłan-męczennik, powiedział kiedyś, że „rola księdza jest taka, by głosić prawdę i za prawdę cierpieć, a jeżeli trzeba, to za prawdę oddać życie”. Te słowa odnieść można nie tylko do księdza, lecz do każdego, kto pragnie doskonale naśladować Jezusa Chrystusa. Jeśli nie ma we mnie tej

gotowości, muszę o nią prosić, prosić jak dziecko, które wie i ufa, że to, co najlepsze, pochodzi tylko od Pana Boga.

Takim właśnie ufającym, przychodzącym do Jezusa i naśladowującym Go, Bóg Ojciec objawia tajemnice Królestwa. Mówiąc o Bożym Królestwie trzeba powiedzieć jeszcze o tajemnicy, która obecna jest w każdej Eucharystii, a którą kapłan obwieszcza ludowi wołając: „Oto wielka tajemnica wiary”. Słowa te, a właściwie aklamacja, wypowiedana jest po Przeistoczeniu. Na ogłoszenie „tajemnicy wiary” (*Mysterium Fidei*), zgromadzony na celebracji lud odpowiada jej wyznaniem i gotowością jej głoszenia: „Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezus, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie, i oczekujemy Twego przyjścia w chwale”. Tę aklamację wypowiada lud w pozycji stojącej, która jest wyrazem szacunku, powagi i gotowości do słuchania, ale także może wskazywać na gotowość do pielgrzymowania drogą wiary i głoszenia Ewangelii.

33

„Wielka tajemnica wiary” - to także hasło obecnego roku duszpasterskiego. Wiara jest dziełem Boga w człowieku. Sam Chrystus powiedział: „na tym polega dzieło Boga, abyście uwierzyli” (J 6,29). Wiara jest jednak także osobistym doświadczeniem tego, kto osobiście spotkał Zmartwychwstałego Jezusa. Przykładem jest postawa Apostoła i Ewangelisty św. Jana, który, przybywszy pierwszy do grobu Zmartwychwstałego Chrystusa, „ujrzał i uwierzył” (J 20,8).

„Wielka tajemnica wiary” - to nie tylko hasło. To przypomnienie, iż wiara jest w stanie góry przenosić, przemieniać człowieka od wewnątrz, sprawiając, że staje się świętym. W naszej ojczyźnie trwa XII już Tydzień Biblijny. Powraca pytanie: jak owocnie czytać Pismo Święte? Ważnej odpowiedzi udziela papież Benedykt XVI, który w adhortacji o słowie Bożym w życiu i misji Kościoła *Verbum Domini* napisał, że „Najgłębsza interpretacja Pisma pochodzi od tych, którzy pozwolili się kształtować słowu Bożemu przez słuchanie go, czytanie i wytrwałe rozważanie”. Słuchać i owocnie rozważać słowo Boże oznacza pozwolić, aby to słowo kształtowało moje życie i codzienne wybory - to zgodzić się na to, by ono czyniło mnie kimś nowym - dzieckiem Bożym w Jezusie Chrystusie.

Modlitwa Powszechna

Za wstawiennictwem św. Katarzyny Sieneńskiej, która słuchała Bożego słowa i wiernie wypełniała je swoim życiem, wnieśmy nasze prośby do Boga naszego Ojca:

Módlmy się za Kościół w Europie, aby za przyczyną swej patronki ukazywał ludziom nadzieję płynącą z Bożego słowa w niepewnych czasach upadku wartości. Ciebie prosimy – wysłuchaj nas, Panie.

Módlmy się za głosicieli i sługi Bożego słowa - za Ojca Świętego Franciszka, biskupów, kapłanów i diakonów, aby pozwalając się kształtować Bożemu słowu, własnym życiem ukazywali Jego przemieniającą wartość. Ciebie prosimy – wysłuchaj nas, Panie.

Módlmy się za naszą Ojczyznę, przeżywającą XII Tydzień Biblijny oraz za moderatorów Dzieła Biblijnego w Polsce, aby inicjatywy podjęte na rzecz zgłębiania Bożego słowa wydały obfite plony świętości. Ciebie prosimy – wysłuchaj nas, Panie.

W Dniu Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego módlmy się za ofiary obozów koncentracyjnych, szczególnie za polskich duchownych zamęczonych za wiarę, aby upodobnieni do śmierci Chrystusa mieli udział w Jego zmartwychwstaniu. Ciebie prosimy – wysłuchaj nas, Panie.

Módlmy się za zmarłych, szczególnie naszych zmarłych rodaków, którzy zakończyli swą ziemską pielgrzymkę w naszym kraju lub poza jego granicami, aby w wieczności spotkali Tego, który przez swoje słowo rządzi czasem i wiecznością. Ciebie prosimy – wysłuchaj nas, Panie.

Módlmy się za nas, uczestniczących w Eucharystii, Wielkiej Tajemnicy Wiary, abyśmy naśladowując świętych, tak jak oni pozwolili się kształtować Bożemu słowu na prawdziwych i niezłomnych świadków wiary. Ciebie prosimy – wysłuchaj nas, Panie.

Wszechmogący Boże, który jesteś źródłem wszelkiej świętości, raz wysłuchaj naszych modlitw i spraw, abyśmy słuchali Twojego słowa i wydawali owoce świętości. Przez Chrystusa, Słowo Wcielone, który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

Przygotował: ks. Marcin Chrostowski

Wykorzystane materiały pomocnicze:

Agenda Liturgiczna Maryi Niepokalanej, red. T. Herba. D. Hyla. M. Hyla,

t. 1: 2019/2020, Wrocław 2019, s. 554-556.

Przegląd Biblijny nr 11 (2019).